

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

17. februar 1995 *

I sag T-308/94 R,

Cascades SA, Bagnolet (Frankrig), ved advokat Jean-Louis Fourgoux, advokat Jean-Patrice de La Laurencie, begge Paris, og advokat Jean-Yves Art, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Richard Lyal, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Gérard de Bergues, national tjenestemand, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående en begæring om, at

- gennemførelsen af artikel 3 og 4 i Kommissionens beslutning 94/601/EF af 13. juli 1994 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/C/33.833 — Karton, EFT L 243, s. 1) udsættes, indtil der er truffet afgørelse i hovedsagen i det omfang, det herved pålægges sagsøgeren senest den 4. november 1994 at betale en bøde på 16,2 mio. ECU
- at gennemførelsen af beslutningens artikel 3 og 4 udsættes, indtil Retten har taget stilling til nærværende begæring om foreløbige forholdsregler, eller som nærmere bestemt af Retten,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- ¹ Den 13. juli 1994 vedtog Kommissionen en beslutning om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/C/33.833 — Karton), som berigtiget ved Kommissionens beslutning af 26. juli 1994 og offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT L 243, s. 1, herefter benævnt »beslutningen«). Ifølge beslutningens artikel 1 har de deri nævnte 19 kartonleverandører, herunder sagsøgeren, overtrådt

traktatens artikel 85, stk. 1, ved at deltage i en aftale og samordnet praksis, der startede medio 1986, i medfør af hvilken de foretog forskellige handlinger i strid med konkurrencereglerne i fællesmarkedet. I artikel 1 er der redegjort for de pågældende handlinger.

- 2 Ved beslutningens artikel 3 pålægges der sagsøgeren en bøde på 16,2 mio. ECU for de overtrædelser, som er fastslået i artikel 1. Artikel 4 bestemmer, at de bøder, der pålægges ved artikel 3, senest tre måneder efter datoen for meddelelsen af beslutningen skal indbetales i ecu.

- 3 Ved skrivelse af 1. august 1994 forkyndte Kommissionen beslutningen for sagsøgeren. I skrivelsen præciseredes det, at Kommissionen, såfremt sagsøgeren anlagde sag ved Retten, ikke ville tage skridt til at inddrive bøden, så længe sagen verserede. Det måtte dog være en betingelse, at fordringen var rentebærende med virkning fra dagen for betalingsfristens udløb, og at der senest på dette tidspunkt fremskaffedes en bankgaranti, som skulle godkendes af Kommissionen og være stor nok til at dække såvel skyldens hovedstol som renter eller forhøjelser.

- 4 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 6. oktober 1994 har sagsøgeren i medfør af EF-traktatens artikel 173 anlagt sag med påstand om annullation af beslutningen i det omfang, den vedrører sagsøgeren, subsidiært at den bøde, der ifølge beslutningens artikel 3 er pålagt sagsøgeren, nedsættes.

- 5 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 4. november 1994 har sagsøgeren i medfør af EF-traktatens artikel 185 indgivet begæring om dels, at gennemførelsen af beslutningens artikel 3 og 4 udsættes i det omfang, det herved pålægges sagsøgeren at betale en bøde på 16,2 mio. ECU, indtil der er truffet afgørelse i hovedsagen, dels, at det som retsbevarende foranstaltning bestemmes, at Kommissionen tilpligtes ikke at foranstalte den bøde, som sagsøgeren er blevet pålagt ved beslutningens artikel 3 og 4, inddrevet, før Retten har taget stilling til begæringen om foreløbige forholdsregler, eller som nærmere bestemt af Retten.

- 6 Kommissionen har fremsat bemærkninger til begæringen om foreløbige forholdsregler den 18. november 1994. Parterne har procederet sagen den 25. november 1994.
- 7 I retsmødet den 25. november 1994 opfordrede Rettens præsident parterne til at fortsætte de igangværende forhandlinger med henblik på at opnå enighed om sagens økonomiske aspekter og således, at det spørgsmål, der er forelagt Rettens præsident, om muligt afsluttes forligsmæssigt. Rettens præsident opfordrede endvidere parterne til at fremlægge resultatet af deres forhandlinger for Retten senest en uge efter retsmødet i sagen, enten i form af et fælles dokument med den indgåede aftale eller i form af særskilte redegørelser for parternes respektive forslag. Ved skrivelser af 2. december 1994 anmodede parterne om forlængelse af svarfristen, hvilken anmodning præsidenten imødekom ved skrivelse af samme dato. En yderligere fristforlængelse blev begæret ved skrivelser af 8. december 1994 og imødekommet den 9. december 1994. Ved fristens udløb, den 15. december 1994, meddelte parterne skriftligt Rettens præsident, at forhandlingerne ikke havde ført til enighed. Skrivelserne af 8. og 15. december 1994, der er bilagt kopi af korrespondancen vedrørende forhandlingerne, indeholder en redegørelse for forhandlingernes forløb og parternes stilling.

Retlige omstændigheder

Parternes argumentation inden retsmødet

- 8 For så vidt angår formålet med begæringen har sagsøgeren indledningsvis anført, at det eneste punkt, sagsøgeren og Kommissionen er uenige om, er, hvorvidt en udsættelse af gennemførelsen af beslutningens artikel 3 og 4 skal ske på vilkår om, at der stilles bankgaranti til sikkerhed for betaling af bøden med tillæg af renter.

- 9 Sagsøgeren finder ikke, at det er nødvendigt at tage stilling til samtlige de i procesreglementet anførte betingelser for, at der kan meddeles udsættelse af gennemførelsen af en foranstaltning, men at det er tilstrækkeligt at undersøge, om kravet om en bankgaranti er berettiget. Ifølge fast praksis kan dette krav fraviges, når der foreligger »særlige forhold«, hvilket er tilfældet i den foreliggende sag.
- 10 I denne forbindelse har sagsøgeren for det første redegjort for selskabets egne økonomiske forhold. Selskabet har således redegjort for de enkelte tab, det har lidt, dets likviditet, dets forpligtelser over for en række finansieringsinstitutter samt for dets forsøg på at opnå den garanti, som Kommissionen har krævet. På dette grundlag finder sagsøgeren, at selskabet ikke har mulighed for at stille den nævnte garanti.
- 11 Sagsøgeren har endvidere henvist til den økonomiske situation, som moderselskabet (herefter benævnt »CPI«) og det selskab, der besidder hovedparten af moderselskabets kapital (herefter benævnt »Cascades Inc.«), befinder sig i. Ingen af disse selskaber er i stand til at stille den krævede garanti eller har mulighed for at opnå, at et pengeinstitut vil stille garanti for sagsøgeren. For så vidt angår CPI har sagsøgeren oplyst, at dets økonomiske situation er yderst vanskelig. I denne forbindelse har sagsøgeren opregnet de tab, selskabet har lidt, dets økonomiske forpligtelser samt de økonomiske vanskeligheder, som dets datterselskaber, herunder sagsøgeren, har. Cascades Inc. har kun indirekte interesser i sagsøgerens selskab, og dette med mindre end 50%. Dette selskab befinder sig ligeledes i en økonomisk vanskelig situation, da det har lidt betragtelige tab, ligesom dets gældsposter er betydelige sammenholdt med dets egenkapital. Såfremt selskabets ledelse besluttede at påtage sig forpligtelser, for at sagsøgeren kunne opnå den krævede garanti, måtte dette under de foreliggende omstændigheder anses for ansvarspådragende i forhold til selskabets aktionærer.
- 12 Såfremt Rettens præsident måtte anse det for nødvendigt at undersøge, om betingelserne for at anordne foreløbige forholdsregler er opfyldt, jf. procesreglementets

artikel 104, stk. 2, er det sagsøgerens opfattelse, at dette er tilfældet i den foreliggende sag, samt at der herefter er grundlag for at udsætte gennemførelsen som begæret.

- 13 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at Kommissionen fra den 5. november 1994 at regne har adgang til at søge bøden inddrevet, da fristen for betaling af bøden, eller — i mangel heraf — for at stille bankgaranti, udløb den 4. november 1994, medmindre Retten træffer bestemmelse om udsættelse af gennemførelsen af beslutningens artikel 3 og 4. Uopsættelighedsbetingelsen er således opfyldt.
- 14 For så vidt angår betingelsen om, at den begærede foranstaltning umiddelbart skal forekomme berettiget, er det sagsøgerens opfattelse, at de argumenter, der er gjort gældende i hovedsagen, ikke uden videre kan anses for ugrundede. Sagsøgeren har i forbindelse med nærværende begæring om foreløbige forholdsregler gentaget denne argumentation i form af tre søgsmålsgrunde, nemlig at traktatens artikel 85 samt bestemmelserne om anvendelsen heraf er blevet tilsidesat, at retten til kontraktation er blevet tilsidesat, samt at der er sket tilsidesættelse af væsentlige sagsbehandlingsregler, jf. Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81, herefter benævnt »forordning nr. 17«), med senere ændringer, og Kommissionens forordning nr. 99/63/EØF af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 17 (EFT 1963-1964, s. 42).
- 15 Til støtte for anbringendet om, at traktatens artikel 85 og bestemmelserne om dens anvendelse er blevet tilsidesat, har sagsøgeren for det første henvist til, at deltagelsen i en aftale og samordnet praksis, som konstateret af Kommissionen, ifølge Domstolens praksis (dom af 11.4.1989, sag 66/86, Ahmed Saeed Flugreisen m.fl., Sml. s. 803) ikke kan bebrejdes sagsøgeren, da dette umiddelbart og udelukkende er en følge af den uimodståelige tvang, der blev udøvet over for sagsøgeren af hovedmændene. I betragtning af de kriterier, Kommissionen har lagt til grund for beslutningen, bør sagsøgeren ikke pålægges ansvar for selskaberne Kartonfabriek van Duffel og Djupafors AB's deltagelse i aftalen og den samordnede praksis, som

nævnt i beslutningens artikel 1, for en periode, der ligger forud for det tidspunkt, hvor sagsøgeren erhvervede disse selskaber. Sagsøgeren har endvidere anført, at bøden er uforholdsmæssigt stor. På dette punkt er beslutningen i strid med såvel artikel 15 i forordning nr. 17 som med Kommissionens hidtidige praksis, idet den ikke i rimeligt omfang har taget hensyn til arten og grovheden af den overtrædelse, der lægges sagsøgeren til last. Kommissionens udmåling af bøderne er i øvrigt ikke tilstrækkeligt begrundet i beslutningen, og Kommissionen har for sagsøgerens vedkommende undladt at tage hensyn til formildende omstændigheder.

- 16 For så vidt angår anbringendet om tilsidesættelse af retten til kontradiktion har sagsøgeren gjort gældende, at de i beslutningens artikel 1 anførte klagepunkter om en »fælles brancheplan« med henblik på at begrænse konkurrencen og om, at leverandørerne »samledes regelmæssigt ved en række hemmelige møder«, ikke klart fremgik af meddelelsen af klagepunkter. I modsætning til beslutningen, hvorefter referenceperioden strækker sig fra medio 1986 til april 1991, hed det i Kommissionens pressemeddelelse af 13. juli 1994, at man havde haft »held« med sine »forsøg« på at beherske det pågældende marked siden 70'erne. Denne oplysning er et angreb på sagsøgerens rettigheder, idet selskabet således er blevet anset for skyldig uden hensyn til den kontradiktoriske procedure, der er foreskrevet i forordning nr. 17.
- 17 For så vidt angår anbringendet om, at der er sket tilsidesættelse af væsentlige sagsbehandlingsregler, har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har krænknet sin tavshedspligt ifølge EF-traktatens artikel 214 og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 17 ved at give pressen meddelelse om den forestående beslutning og sagsøgerens påståede deltagelse i en ulovlig aftale. Kommissionen har ligeledes tilsidesat det kollegialitetsprincip, der gælder ved udstedelsen af beslutninger, idet der den 26. juli 1994 uden nærmere begrundelse blev vedtaget en beslutning, der i væsentligt omfang ændrer den oprindelige beslutning af 13. juli 1994.
- 18 Sagsøgeren har med hensyn til betingelsen om, at der skal være risiko for alvorlig og uoprettelig skade, gjort gældende, at betaling af en bøde på 16,2 mio. ECU ville

bringe selskabet i en så kritisk økonomisk situation, at en konkursbegæring eller betalingsstandsning måtte påregnes.

- 19 Under henvisning til artikel 107, stk. 2, i Rettens procesreglement har sagsøgeren oplyst, at selv om selskabet ikke er i stand til at stille den bankgaranti, som Kommissionen har krævet, vil det dog kunne stille sikkerhed for henved 30% af bødebøbet med tillæg af renter, under forudsætning af, at et afgiftstilgodehavende hos den franske stat realiseres. Selskabet har endvidere erklæret sig villig til regelmæssigt at fremsende dokumentation til Kommissionen vedrørende dets økonomiske situation samt til hvert år, sammen med Kommissionen, at gennemgå mulighederne for at stille yderligere sikkerhed. Det er økonomisk forsvarligt at forvente, at der gradvist vil kunne stilles yderligere sikkerhed inden den 31. december 1997.
- 20 I sine skriftlige indlæg har Kommissionen først gennemgået spørgsmålet om genstanden for begæringen om foreløbige forholdsregler, inden den har taget stilling til, om sagsøgerens argumentation findes berettiget. Såfremt Retten efterkommer sagsøgerens begæring om udsættelse af gennemførelsen af beslutningens artikel 3 og 4, ville dette ifølge Kommissionen bl.a. medføre, at sagsøgeren blev fritaget for at betale renter af bødebøbet. Såfremt sagsøgeren med sin begæring tilsigter at opnå et sådant resultat, bør denne del af begæringen afvises, da den klart savner grundlag, idet uopsættelighedsbetingelsen ikke er opfyldt (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 6.5.1982, sag 107/82 R, AEG mod Kommissionen, Sml. s. 1549).
- 21 Indledningsvis har Kommissionen endvidere anført, at begæringen om, at Rettens præsident udsætter gennemførelsen af beslutningens artikel 3 og 4, indtil der er truffet afgørelse om begæringen om foreløbige forholdsregler, savner genstand. I overensstemmelse med Kommissionens sædvanlige praksis vil den ikke iværksætte de nødvendige foranstaltninger med henblik på at opnå tvangsfuldbyrdelse af beslutningen, som omhandlet i EF-traktatens artikel 192, inden der er afsagt kendelse i nærværende sag om foreløbige forholdsregler.

- 22 For så vidt angår sagsøgerens argumentation har Kommissionen for det første henvist til, at begrebet »ganske særlige omstændigheder« ifølge retspraksis (bl.a. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 15.3.1983, sag 234/82 R, Ferriere di Roè Volciano mod Kommissionen, Sml. s. 725, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 25.8.1994, sag T-156/94 R, Aristrain mod Kommissionen, Sml. II, s. 715) skal fortolkes snævert. Sædvanligvis vil en forpligtelse til at stille bankgaranti for et beløb svarende til den pålagte bøde være det mindste, der kan kræves af hensyn til Fællesskabets interesse. Sagsøgeren opfylder som kartonproducent, der indgår som en del af en stor international koncern, ikke de betingelser, som retspraksis har knyttet til dette begreb.
- 23 For så vidt angår uopsættelighedsbetingelsen har Kommissionen gjort gældende, at de dokumenter, som sagsøgeren har fremsendt tillige med sin begæring om foreløbige forholdsregler, ikke har overbevist den om, at selskabet eller den koncern, det indgår i, umuligt vil kunne betale bøden eller i stedet stille en bankgaranti for bødebeløbet med tillæg af renter.
- 24 Ifølge Kommissionens opfattelse er sagsøgeren selv i stand til at opnå en bankgaranti i det mindste for en del af bødebeløbet, nemlig henved 50%. I betragtning af det krav, selskabet har mod den franske stat, råder selskabet over tilstrækkelige midler til at kunne opnå en garanti på 30% af beløbet. Selskabet råder endvidere over kreditmuligheder, som er indrømmet det, men som det ikke har udnyttet.
- 25 Det er i øvrigt Kommissionens opfattelse, at en virksomheds mulighed for at betale en bøde eller i stedet at stille garanti ikke alene skal vurderes på grundlag af den pågældende virksomheds egne muligheder, men i givet fald under hensyn til de muligheder, som den koncern, den indgår i, råder over. I denne forbindelse er det ikke alene et spørgsmål om, hvilke muligheder de andre selskaber i koncernen har for hver især at garantere for et beløb svarende til bøden, men det må ligeledes undersøges, hvorledes de enkelte virksomheder i koncernen hver for sig kan bidrage til at stille bankgaranti for beløbet.

- 26 For så vidt angår CPI finder Kommissionen ikke, at sagsøgeren har fremlagt dokumentation for, at det er umuligt for CPI at gøre sin indflydelse gældende over for en eller flere banker med henblik på at opnå hele eller en del af den sikkerhed, der kræves.
- 27 For så vidt angår Cascades Inc. har Kommissionen gjort gældende, at dette selskab ligeledes må antages at kontrollere sagsøgeren, da dets interesser i CPI andrager henvend 60%. Ved en vurdering af sagsøgerens mulighed for at stille garanti bør der således tages hensyn til de ressourcer, Cascades Inc. råder over, så meget desto mere som der på det personelle plan er tale om en høj grad af integration de to selskaber imellem. Det påhviler sagsøgeren at godtgøre, at det er fuldstændig umuligt for Cascades Inc. at stille sikkerhed. Sagsøgeren har imidlertid ikke på nogen som helst måde dokumenteret sin påstand. I betragtning af ikke udnyttede kreditmuligheder, nyligt tilbagebetalte gældsposter og foretagne investeringer samt ud fra af en gennemgang af selskabets regnskaber finder Kommissionen derimod, at det er tvivlsomt, om det er umuligt for dette selskab at yde datterselskabet hjælp til at stille den garanti, der kræves. Kommissionen har endelig afvist sagsøgerens argument om, at der eventuelt ville kunne gøres ansvar gældende fra aktionærernes side.

Parternes argumenter efter forhandlingerne

- 28 Efter at sagsøgerens forhandlinger med Kommissionen var endt resultatløse, har sagsøgeren i et skriftligt indlæg på ny gennemgået sine muligheder for at stille den krævede garanti, herunder nærmere, at koncernens andre virksomheder skulle medvirke ved garantistillelsen. Sagsøgeren har endvidere fremsat sit endelige forligsforslag og herunder redegjort for de nærmere betingelser og krav fra Kommissionens side ved forhandlingernes afslutning, ligesom sagsøgeren endelig har redegjort for, hvorfor selskabet ikke anser det for muligt, at det vil kunne opfylde samtlige disse krav.

- 29 For så vidt angår selskabets mulighed for at stille den omtvistede garanti har sagsøgeren for det første henvist til, at Kommissionen i sit indlæg selv har medgivet, at sagsøgeren ikke selv er i stand til omgående at stille hele den garanti, der kræves. Ifølge sagsøgeren synes Kommissionen ligeledes at have indrømmet, at den del af garantien, som sagsøgeren på kort sigt ville kunne opnå, er begrænset til omkring 30% af det samlede bødebæbeløb, som nærmere anført i nærværende kendelses præmis 19. Forskellen mellem disse beløb skulle følgelig dækkes med hjælp fra koncernens andre selskaber.
- 30 For så vidt angår CPI har sagsøgeren henvist til, at dette selskab stort set ikke er blevet nævnt i Kommissionens indlæg eller under møder mellem parterne, samt at Kommissionen ikke på nogen måde har underbygget sit anbringende om, at CPI skulle være i stand til at hjælpe sagsøgeren med helt eller delvist at stille sikkerhed som krævet.
- 31 Sagsøgeren har på ny gjort gældende, at Cascades Inc. ikke for tiden råder over midler i et sådant omfang, at det øjeblikkeligt ville kunne hjælpe sagsøgeren med at stille den resterende sikkerhed. Sagsøgeren har således anført, at i betragtning af Cascades Inc.'s situation, herunder navnlig selskabets gældsforpligtelser og den beskedne bedring, der på det seneste er indtrådt, ville en bankgaranti fra dette selskab forudsætte, at der forinden over for den pågældende bank blev stillet sikkerhed for et tilsvarende beløb, hvilket ville være betinget af selskabets mulighed for at tilvejebringe tilstrækkelige aktiver. Selskabets regnskab pr. 30. september 1994 viser imidlertid klart, at det ikke råder over aktiver, der umiddelbart kan frigøres. Ifølge sagsøgeren er der endvidere retlige og økonomiske hindringer for at realisere andre aktiver end dem, Cascades Inc. selv råder over. For så vidt angår de retlige hindringer har sagsøgeren anført, at realisering af et datterselskabs aktiver til fordel for et andet datterselskab i koncernen ifølge gældende national ret er undergivet strenge betingelser. For så vidt angår de økonomiske vanskeligheder har sagsøgeren anført tre grunde til, at det er umuligt at tilvejebringe de nødvendige midler. For det første er koncernens aktiver opsplittet på et større antal selskaber. For det andet er der i det væsentlige tale om industrielle aktiver, hvis værdi ved et tvangs salg sædvanligvis er betydeligt lavere end den bogførte værdi. Endelig har pengeinstitutter allerede pant i størstedelen af de aktiver, der tilhører koncernens selskaber.

32 Det endelige forligsforslag, som sagsøgeren fremsatte for Kommissionen den 12. december 1994, og som nu ligeledes forelægges Retten, da der ikke er opnået enighed, omfatter følgende to led:

a) Sagsøgeren forpligter sig til at opnå en bankgaranti for et beløb som anført i præmis 19 i nærværende kendelse, senest tre uger efter at den af Rettens præsident afsagte kendelse er forkyndt.

b) Sagsøgeren forpligter sig til at opnå den resterende bankgaranti som krævet i Kommissionens skrivelse af 1. august 1994 senest seks måneder efter, at den af Rettens præsident afsagte kendelse er forkyndt. Denne garanti stilles af sagsøgeren ved hjælp af selskabets egne midler eller ved hjælp af midler, som Cascades Inc. stiller til rådighed for sagsøgeren, på betingelse af, at ledelsen senest den 31. januar 1995 har givet sin godkendelse. Såfremt godkendelsen ikke foreligger inden for den fastsatte frist, er begge parter (dvs. Kommissionen og sagsøgeren) frigjort fra deres forpligtelser ifølge nærværende forlig.

33 Som begrundelse for seks månedersfristen i forslaget punkt b) har sagsøgeren anført, at de midler, der vil sætte selskabet i stand til at stille restgarantien, enten skal skaffes af sagsøgeren selv på grundlag af en forventet bedring af selskabets resultater for første halvår 1995, eller i form af en økonomisk støtte fra Cascades Inc. En sådan støtte vil kunne opnås ved en genforhandling af allerede eksisterende kreditmuligheder, forhandling om nye kreditmuligheder eller eventuelt ved en forhøjelse af selskabets kapital. Sidstnævnte mulighed forudsætter ifølge sagsøgeren, at en række formaliteter forinden er opfyldt; en styrkelse af kreditmulighederne forudsætter, at selskabets forhold og resultater fortsat bedres, samt at de pågældende banker udviser »fornødent hensyn«.

34 Sagsøgeren har endvidere anført, at forslaget indeholder to oplysninger, som Kommissionen anmodede om i sin redegørelse til Retten af 8. december 1994, nemlig dels en frist for godkendelse fra Cascades Inc.'s ledelse, dels en bestemmelse om, at

de to parter er frit stillet, såfremt godkendelsen ikke foreligger inden udløbet af den anførte frist.

- 35 Sagsøgeren mener derimod ikke at kunne opfylde det tredje krav, som Kommissionen anførte i den nævnte redegørelse, nemlig at Cascades Inc. skal forpligte sig til at stille garanti på sagsøgerens vegne, såfremt sagsøgeren ikke selv har opfyldt sin forpligtelse hertil inden for seks månedersfristen.
- 36 Sagsøgeren finder, at dette krav af flere grunde er urimeligt. For det første ville en overførsel af bødeansvaret til et selskab, som ikke er adressat for beslutningen, hvilket Kommissionens krav i realiteten indebærer, retligt set være uacceptabelt. Det er således sagsøgerens opfattelse, at selv om det givetvis er korrekt, at der tillige skal tages hensyn til koncernen som helhed ved en bedømmelse af sagsøgerens mulighed for at tilvejebringe en bankgaranti, påhviler garantiforpligtelsen dog ene og alene det selskab, der er adressat for den anfægtede beslutning. Kommissionens forslag tager således slet ikke hensyn til de betingelser, der ifølge retspraksis skal være opfyldt, for at et moderselskab kan pålægges ansvar for en konkurrencebegrænsende adfærd, som et datterselskab har udvist. Da bøden er pålagt sagsøgeren, er kun dette selskab retligt forpligtet til at tilvejebringe den krævede bankgaranti.
- 37 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at den risiko, som Kommissionen ønsker at sikre sig mod, nemlig at sagsøgerens selskab ophører inden for seks månedersfristen uden at have stillet garanti for hele beløbet, er uden betydning for en forlængelse af fristen til at stille bankgaranti, men indgår som led i selve Kommissionens praksis med ikke omgående at iværksætte fuldbyrdelse af beslutninger, hvorved der pålægges bøder, og hvorefter virksomhederne gives en frist på tre måneder til betaling af bøden eller, hvis der anlægges et annullationssøgsmaal, at

stille bankgaranti. Kommissionen har endvidere ikke ført nogen form for bevis for, at denne risiko ville øges, såfremt fristen for at stille bankgaranti forlængedes, modsat det i den revisionsrapport, der var vedlagt som bilag til begæringen, anførte.

38 Kommissionen har på den ene side medgivet, at sagsøgeren ikke umiddelbart er i stand til at stille garanti for hele beløbet, men finder på den anden side, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at det er umuligt for den koncern, selskabet indgår i.

39 Som svar på sagsøgerens argument om, at national ret medfører visse begrænsninger, har Kommissionen anført, at en overførsel af økonomiske midler mellem Cascades Inc. og dets datterselskaber ikke er nødvendig for Cascades Inc.'s medvirken ved en sikkerhedsstillelse, idet det er tilstrækkeligt, at det giver sikkerhed i sin aktiepost i datterselskaberne. Det er i øvrigt Kommissionens opfattelse, at det forbud, der findes i den relevante, nationale lovgivning, kun gælder, såfremt en økonomisk støtte medfører, at datterselskabet bliver insolvent, hvilket sagsøgeren ikke har søgt at godtgøre under nærværende sag. Kommissionen har endvidere bestridt, at næsten alle koncernens aktiver allerede er stillet som sikkerhed for dens gældsposter. Det er endvidere dens opfattelse, at sagsøgeren og den koncern, sagsøgeren indgår i, har bankernes tillid, hvilket de langfristede kreditmuligheder er udtryk for. På baggrund af de foreløbige resultater for 1994 er det endelig Kommissionens opfattelse, at selskabets situation er mærkbart forbedret i løbet af dette år.

40 Kommissionen har endelig begrundet sit tredje krav, dvs. kravet om, at Cascades Inc. skal påtage sig forpligtelser, som nærmere anført i nærværende kendelses præmis 35, med hensynet til at sikre sig mod, at sagsøgeren måtte ophøre uden at have været i stand til at stille den garanti, som kræves. Det er således Kommissionens opfattelse, at en sådan afvigelse fra budgetreglerne, som en forlængelse af fristen for garantistillelse indebærer, under ingen omstændigheder må medføre en risiko for, at betaling ikke finder sted, i strid med Fællesskabets almene interesse.

Retten's bemærkninger

- 41 Henset til det af Kommissionen anførte, som gengivet i nærværende kendelses præmis 21, og som bekræftet under retsmødet, bemærkes for det første, at nærværende begæring savner genstand, i det omfang gennemførelsen af beslutningens artikel 3 og 4 er begæret udsat, så længe sagen om foreløbige forholdsregler verserer.
- 42 Herefter er der alene anledning til at gennemgå sagsøgerens begæring om at blive fritaget fra forpligtelsen til at stille en bankgaranti svarende til den pålagte bøde som betingelse for at undgå, at bøden omgående søges inddrevet, som krævet af Kommissionen i den i præmis 3 nævnte skrivelse.
- 43 Ifølge fast retspraksis kan en sådan begæring kun tages til følge, såfremt der foreligger ganske særlige omstændigheder (jf. senest kendelser afsagt af Rettens præsident den 21.12.1994, sag T-295/94 R, Buchmann mod Kommissionen, Sml. II, s. 1265, og sag T-301/94 R, Laakmann mod Kommissionen, Sml. II, s. 1279). Denne betingelse skal ses i nær sammenhæng med de i artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement indeholdte betingelser, der gælder samtlige begæringer om foreløbige forholdsregler i henhold til EF-traktatens artikel 185 og 186. Heraf følger, at grundlaget og de nærmere vilkår for en sådan fritagelse, som den, der er omhandlet under nærværende sag, i modsætning til det af sagsøgeren anførte skal fastsættes under hensyn til de betingelser, der fremgår af bestemmelsen (jf. førnævnte kendelse i sagen Aristrain mod Kommissionen, præmis 28), dvs. såfremt der foreligger omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og den begærede foranstaltning af faktiske eller retlige grunde umiddelbart forekommer berettiget. Det er endvidere fast praksis, at en afvejning af de i sagen omhandlede interesser skal tale for at udsætte foranstaltningen (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11.3.1994, sag C-6/94 R, Descom mod Kommissionen, Sml. I, s. 867, præmis 14).

- 44 Hvad angår spørgsmålet om uopsættelighed skal det for det første vurderes, om og i hvilket omfang det umiddelbart er godtgjort, at det er umuligt for sagsøgeren at stille den krævede garanti.
- 45 I denne henseende må det lægges til grund, at sagsøgerens mulighed for omgående, og uden hjælp fra tredjemand, at stille den pågældende garanti er begrænset til den procentdel af bøden, der er anført under punkt a) i sagsøgerens forligsforslag. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt og inden for hvilken frist sagsøgeren vil kunne stille garanti for restbeløbet, indeholder sagens akter ikke de oplysninger, der er nødvendige, for at Retten kan træffe afgørelse herom på retsforhandlingernes nuværende trin.
- 46 For at kunne bedømme sagsøgerens mulighed for at tilvejebringe den omtvistede garanti må der ifølge fast retspraksis tillige tages hensyn til den koncern, som selskabet direkte eller indirekte indgår i (jf. kendelse i sagen Laakmann mod Kommissionen, præmis 26).
- 47 Med hensyn til CPI bemærkes, at dette selskab, således som anført af sagsøgeren, hvilket ikke er blevet bestridt af Kommissionen, ikke i øjeblikket er i stand til at yde nogen hjælp ved tilvejebringelsen af den krævede garanti.
- 48 For så vidt angår Cascades Inc. indebærer det endelige forligsforslag, der er indeholdt i sagsøgerens skrivelse af 15. december 1994 til Rettens præsident, at dette selskab i princippet er i stand til at yde sagsøgeren den støtte, der er nødvendig for at opnå en garanti for restbeløbet efter en række foranstaltninger, til hvis gennemførelse der vil gå omkring seks måneder. Denne frist er ikke blevet bestridt af Kommissionen, der i øvrigt ikke har gjort gældende, at sagsøgeren på anden måde kan opnå den nødvendige støtte, således at der ville kunne stilles garanti inden for en kortere frist.

- 49 Med hensyn til betingelsen om, at hovedsagen skal forekomme berettiget (*fumus boni juris*), bemærkes, at de anbringender, sagsøgeren har fremført, og som Kommissionen i øvrigt ikke har fremsat bemærkninger til under behandlingen af sagen om foreløbige forholdsregler, ikke umiddelbart forekommer helt uberettigede. Navnlig anbringendet om, at traktatens artikel 85 og reglerne om dens anvendelse er blevet tilsidesat, kræver således en nærmere undersøgelse af de faktiske og retlige omstændigheder. Denne er imidlertid for omfattende til at kunne foretages under en sag om foreløbige forholdsregler.
- 50 Der findes herefter grundlag for at fastslå, at betingelserne om uopsættelighed og berettigelse er opfyldt i nærværende sag. Der bør følgelig meddeles sagsøgeren udsættelse i det tidsrum, der er nødvendigt for, at denne kan tilvejebringe den krævede garanti.
- 51 Ved fastsættelsen af vilkår for udsættelsen skal de forskellige interesser imidlertid afvejes i forhold til hinanden, herunder særlig den interesse, Kommissionen har i at kunne tvangsinddrive bøden, såfremt sagsøgeren ikke får medhold under hovedsagen, i forhold til sagsøgerens interesse i at undgå, at bøden omgående søges inddrevet, såfremt sagsøgeren ikke straks er i stand til at stille sikkerhed for hele beløbet, hvilket ville bringe selskabets levedygtighed i fare.
- 52 Sagsøgerens forslag, som gengivet i nærværende kendelses præmis 32, synes at tage hensyn til begge disse interesser, undtagen i henseende til den risiko, en eventuel konkurs inden for seks månedersfristen, jf. forslagets punkt b), ville påføre Fællesskabets retsorden og økonomiske interesser, hvis der ikke har kunnet opnås en passende garanti for den resterende del af bøden. I denne situation ville et tilsagn alene fra Cascades Inc., godkendt af ledelsen, om at Cascades Inc. ville hjælpe sagsøgeren med at stille garanti for restsummen, ikke have nogen værdi for Kommissionen.
- 53 Henset hertil må det som betingelse for, at der meddeles sagsøgeren en yderligere frist på seks måneder til at stille bankgaranti for restbeløbet, pålægges sagsøgeren

at indhente tilsagn fra Cascades Inc. om, at denne virksomhed forpligter sig til på sagsøgerens vegne at stille den nævnte garanti for det tilfælde, at sagsøgeren måtte blive erklæret konkurs uden at have opfyldt sin garantiforpligtelse.

54 Retten finder dels, at sagsøgeren ikke på overbevisende måde har godtgjort, at det ikke umiddelbart er umuligt for Cascades Inc. påtage sig denne forpligtelse, der skal sikre mod risici som følge af sagsøgerens eventuelle konkurs inden for de nævnte seks måneder. Dette resultat følger af det i kendelsens præmis 46 og 48 anførte, og sagsøgerens argument om, at den foreslåede løsning ikke opfylder betingelserne for, at det nævnte selskab kan pålægges ansvar for et datterselskabs adfærd, idet denne løsning indebærer, at bødeansvaret overføres til et andet selskab end det, der er adressat for den anfægtede beslutning, ændrer intet herved. For det tilfælde, at den begærede udsættelse meddeles på vilkår af, at Cascades Inc. påtager sig en sådan forpligtelse, vil Cascades Inc. kun eventuelt og subsidiært optræde som debitor i forhold til Kommissionen, såfremt selskabet accepterer denne forpligtelse.

55 På den anden side forekommer et sådant vilkår for udsættelsen ikke at være uforholdsmæssigt, uanset hvor stor den reelle risiko, det skal sikre mod, måtte være. I denne forbindelse bemærkes, at såvel udsættelsen af betaling af bøden i seks måneder, som af sikkerhedsstillelse for restbeløbet, er et ganske usædvanligt skridt, der er til sagsøgerens fordel. Henset hertil er det af hensyn til almenheden nødvendigt at kræve, at der stilles en reel garanti for det tilfælde, hvor der er betydelig risiko for, at sagsøgeren tages under konkursbehandling, inden der er stillet garanti for restbeløbet. Såfremt risikoen skulle vise sig at være minimal, vil en sådan forpligtelse under ingen omstændigheder blive krævet opfyldt. Det bemærkes endvidere, at den forpligtelse, Cascades Inc. skal påtage sig, kun vil blive krævet indfriet, såfremt sagsøgeren tages under konkursbehandling inden for seks månedersfristen uden selv at have opfyldt sin garantiforpligtelse fuldt ud. Såfremt sagsøgeren derimod ikke ved fristens udløb er begæret konkurs, kan bøden umiddelbart inddrives, såfremt sagsøgeren ikke i mellemtiden har stillet den fornødne garanti.

Det er endvidere nødvendigt at søge at tage højde for den situation, at sagsøgerens forhold forringes mærkbart i den nævnte periode, uden at virksomheden dog tages under konkursbehandling. I så tilfælde ville Kommissionen have en berettiget interesse i at kunne træffe alle nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre Fællesskabets økonomiske interesser, herunder navnlig i at kunne begære nærværende kendelse ændret i medfør af artikel 108 i Rettens procesreglement, med særligt henblik på at undgå, at den fastsatte foranstaltning virker imod sin hensigt. For at give Kommissionen mulighed for på et hvilket som helst tidspunkt inden for det nævnte tidsrum at kunne tage stilling til, om et sådant skridt er påkrævet, må Kommissionen løbende holdes underrettet om udviklingen i sagsøgerens økonomiske og finansielle situation. Med henblik herpå findes det formålstjenligt at bestemme, at sagsøgeren i tiden indtil der er stillet garanti for restbeløbet — eller, i mangel heraf, indtil udløbet af seks månedersfristen — skal aflægge en månedlig rapport indeholdende detaljerede oplysninger, således at Kommissionen kan vurdere udviklingen i sagsøgerens mulighed for at opfylde sine forpligtelser, navnlig under hensyn til udviklingen i selskabets omsætning og driftsresultater samt ændringer, der vil kunne påvirke dets forpligtelser og aktivbeholdning. Det pålægges således sagsøgeren, inden der træffes beslutninger, der må antages at være af væsentlig betydning for selskabets økonomiske og finansielle forhold, eller som kan påvirke dets retsstilling, at underrette Kommissionen herom. Umiddelbart efter, at nærværende kendelse er forkyndt, giver Kommissionen sagsøgeren meddelelse om, hvilke oplysninger der ønskes, under hensyn til de sædvaner, der gælder for virksomheders forvaltning og regnskabsførelse.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

- 1) Sagsøgerens forpligtelse til at stille en bankgaranti til fordel for Kommissionen med henblik på at undgå, at den bøde, der er pålagt selskabet ved artikel 3 i Kommissionens beslutning 94/601/EF af 13. juli 1994 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/C/33.833 — Karton), ikke omgående vil blive søgt inddrevet, udsættes på følgende vilkår:

- a) Sagsøgeren stiller garanti for et beløb, svarende til 30% af bøden med tillæg af renter, som anført i meddelelsskrivelsen af 1. august 1994, senest tre uger efter, at nærværende kendelse er forkyndt for sagsøgeren.
 - b) Sagsøgeren stiller garanti for restbeløbet, med tillæg af renter som ovenfor anført, senest seks måneder fra samme tidspunkt at regne.
- 2) Indtil der er stillet garanti for hele beløbet, eller for det tilfælde, at der ikke stilles garanti senest ved udløbet af den i punkt 1, litra b), i nærværende kendelses konklusion anførte frist, meddeler sagsøgeren Kommissionen følgende:
- a) en månedlig rapport om omstændigheder af væsentlig betydning for selskabets økonomiske og finansielle situation, som fastsat af Kommissionen umiddelbart efter, at nærværende kendelse er forkyndt
 - b) enhver beslutning, der må antages at være af væsentlig betydning for selskabets økonomiske forhold, eller som kan ændre dets retsstilling, inden den træffes.
- 3) Den udsættelse, der er meddelt sagsøgeren i henhold til punkt 1, litra b), i nærværende kendelses konklusion, bortfalder, såfremt sagsøgeren ikke senest tre uger efter, at kendelsen er forkyndt, giver Kommissionen meddelelse om, at:
- a) Ledelsen af Cascades Inc. har godkendt at træffe foranstaltninger til, at de nødvendige midler stilles til rådighed for sagsøgeren med henblik på, at denne inden for den anførte frist stiller garanti for restsummen som anført under punkt 1, litra b), i nærværende kendelses konklusion.
 - b) Cascades Inc. forpligter sig til på sagsøgerens vegne at stille garanti som anført under punkt 1, litra b), i nærværende kendelses konklusion for det

tilfælde, at sagsøgeren måtte blive begæret konkurs uden at have opfyldt sin garantiforpligtelse.

4) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 17. februar 1995.

H. Jung

Justitssekretær

J.L. Cruz Vilaça

Præsident